

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

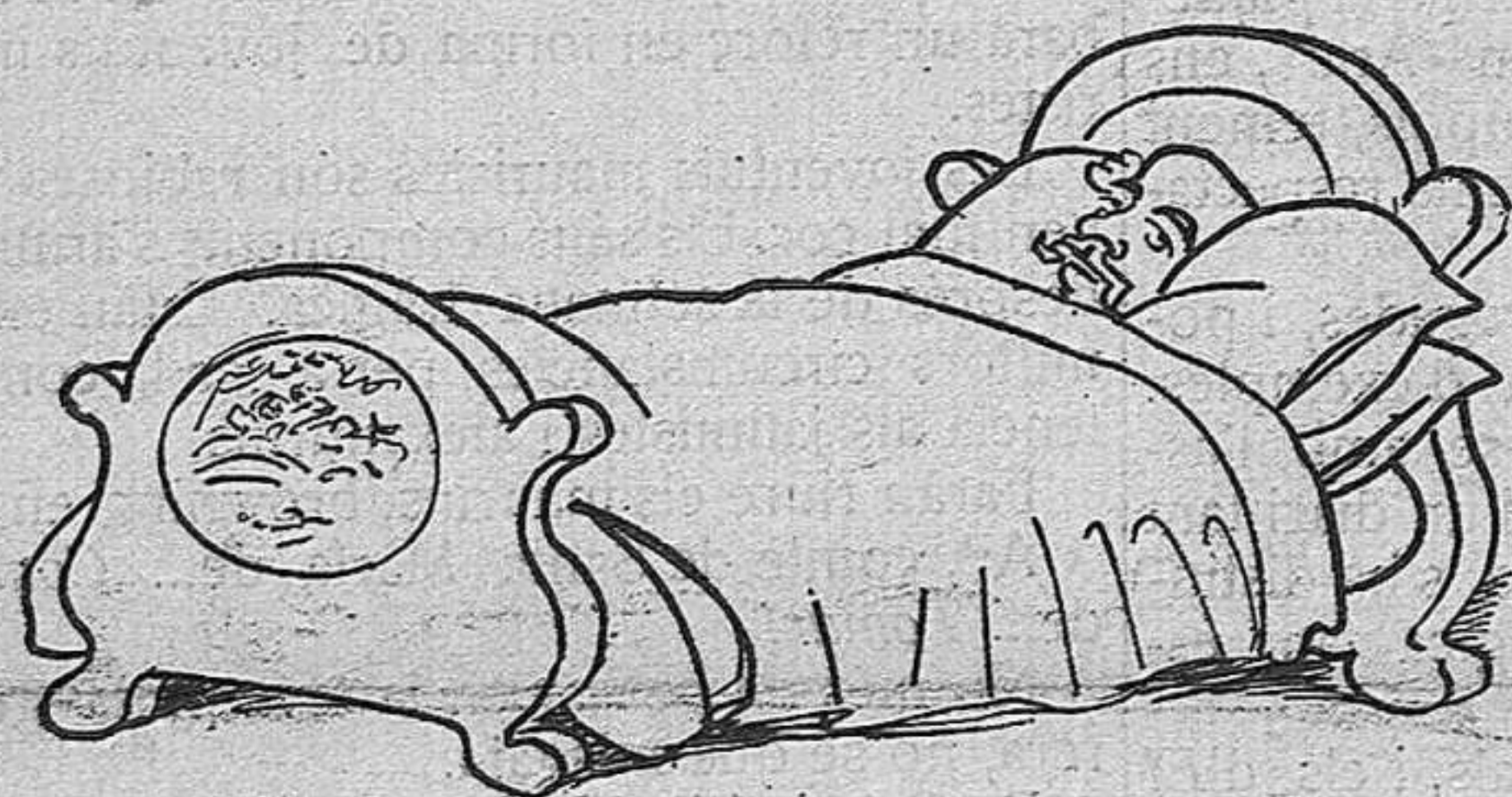
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona; cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

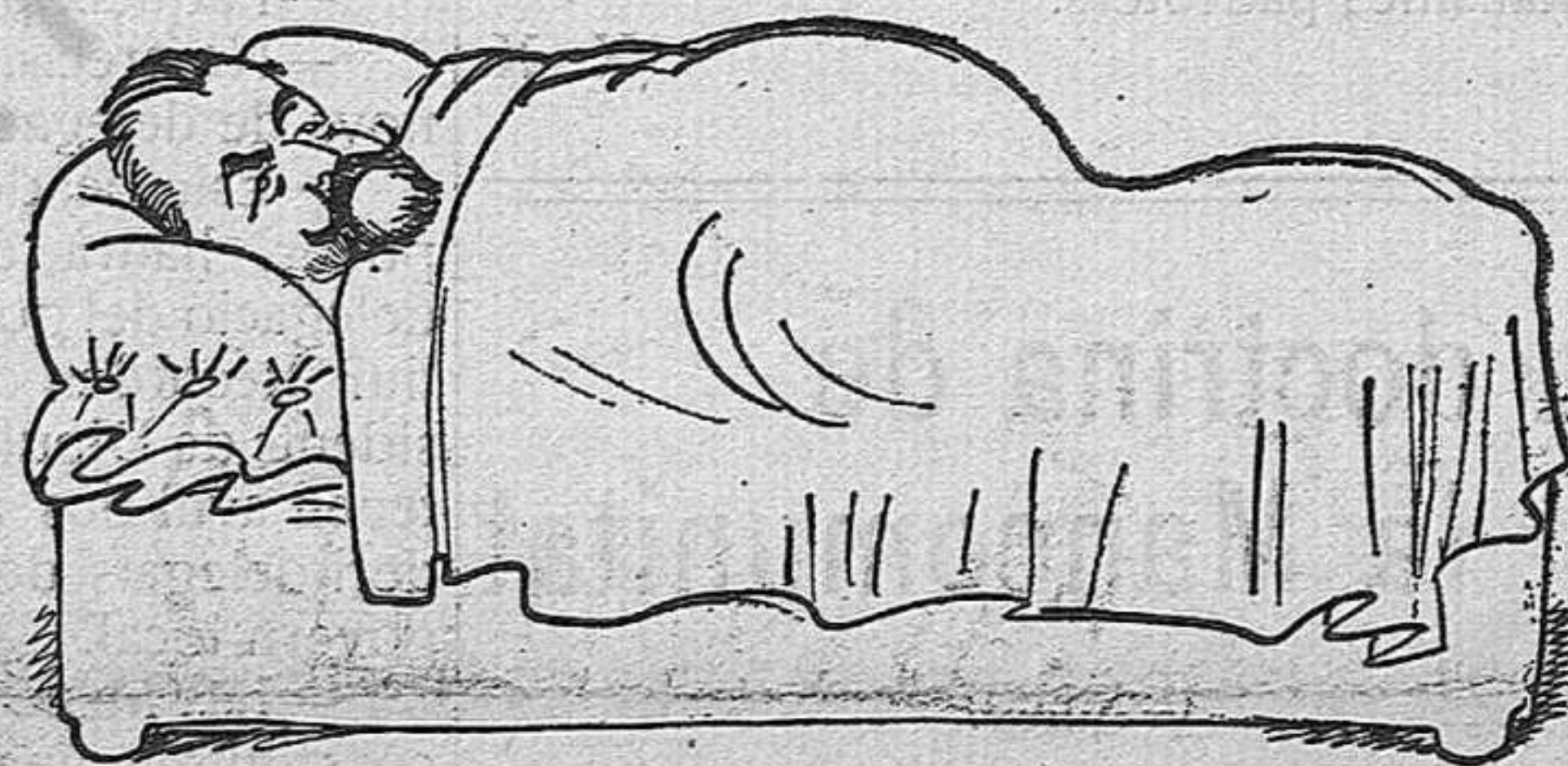
“¿Qué piensa V. hacer en el 1914?,” (Lo que contesten els ministres)

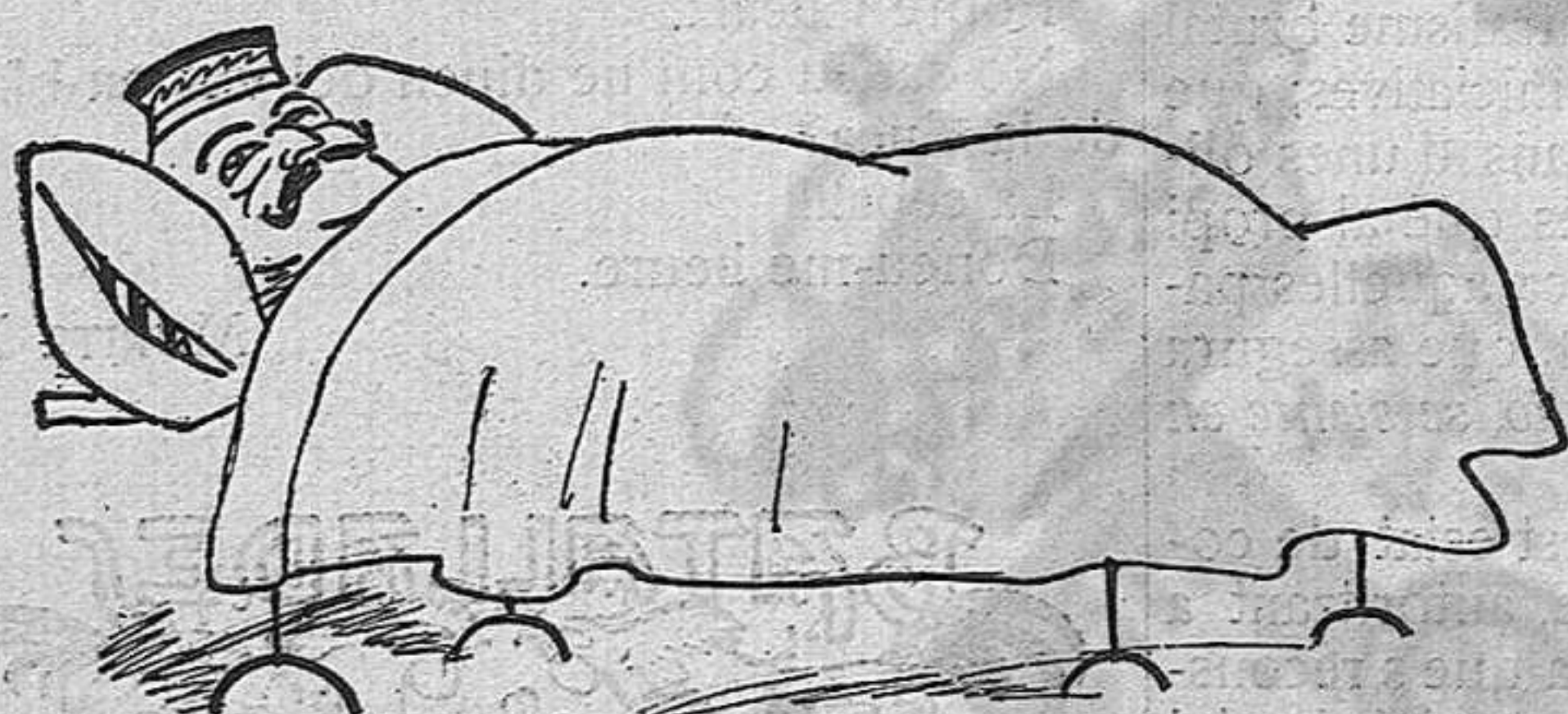
El President, geure

El de Governació, geure

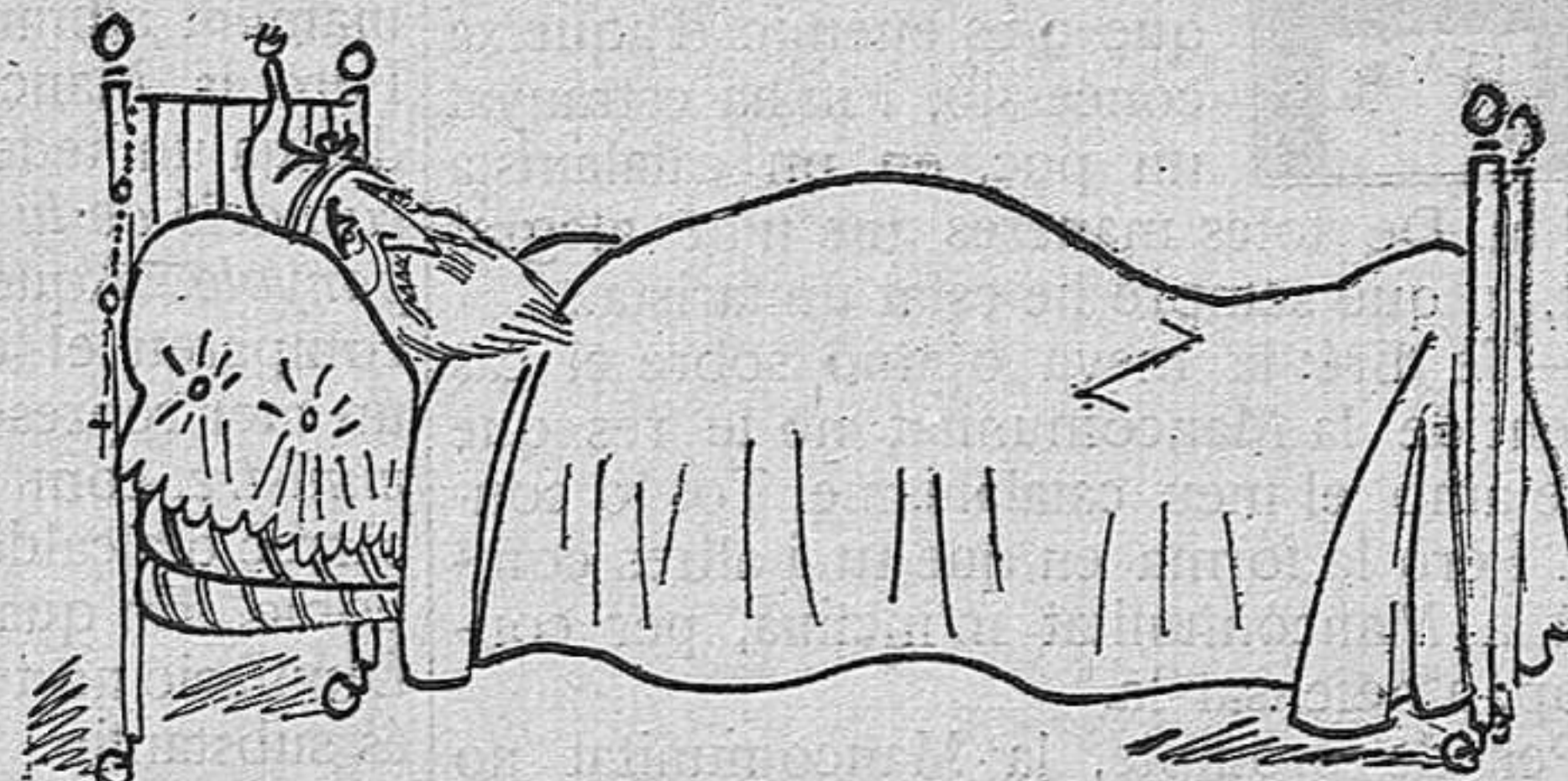
El d'Instrucció Pública, geure

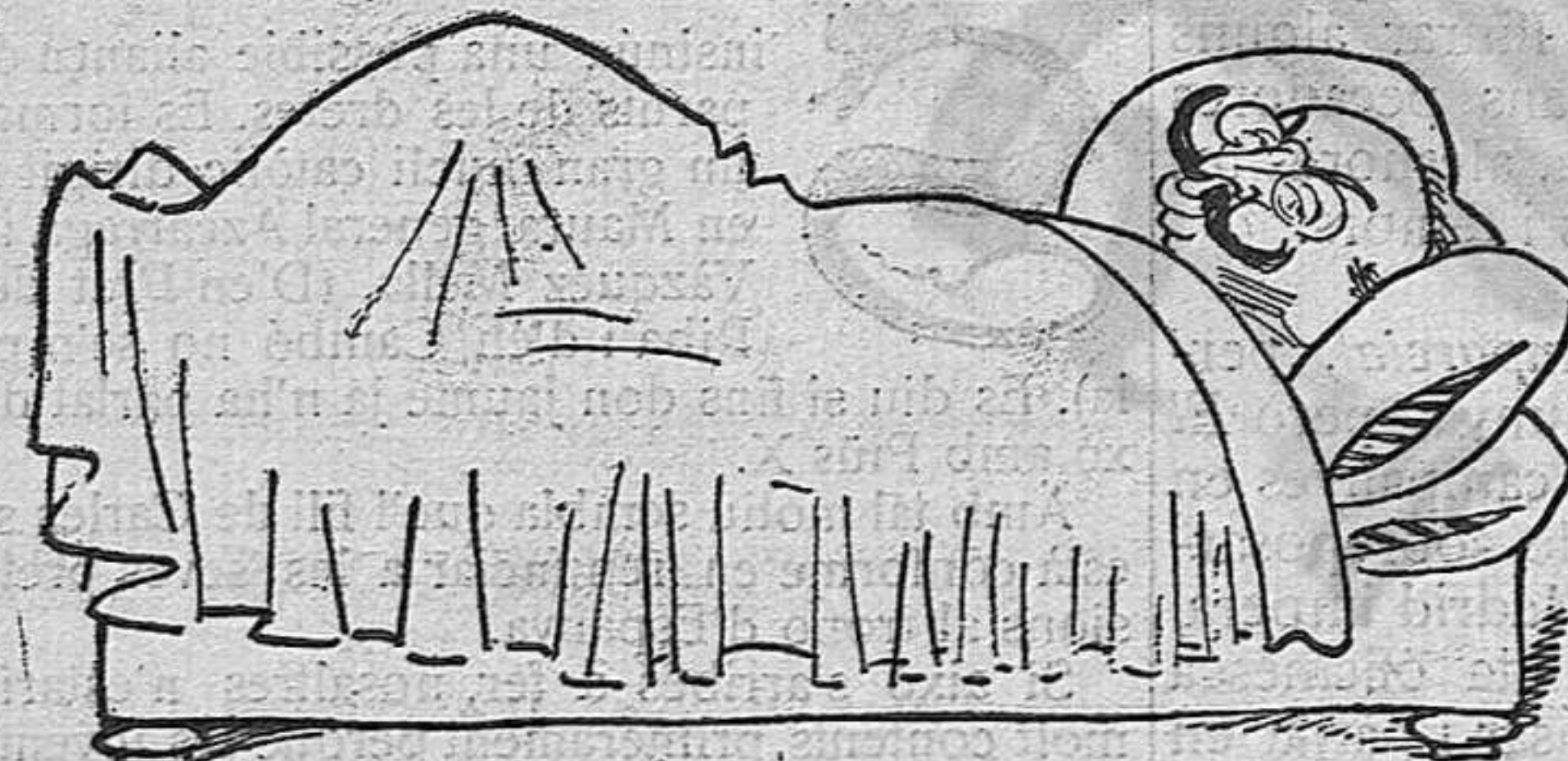
El de Guerra, geure

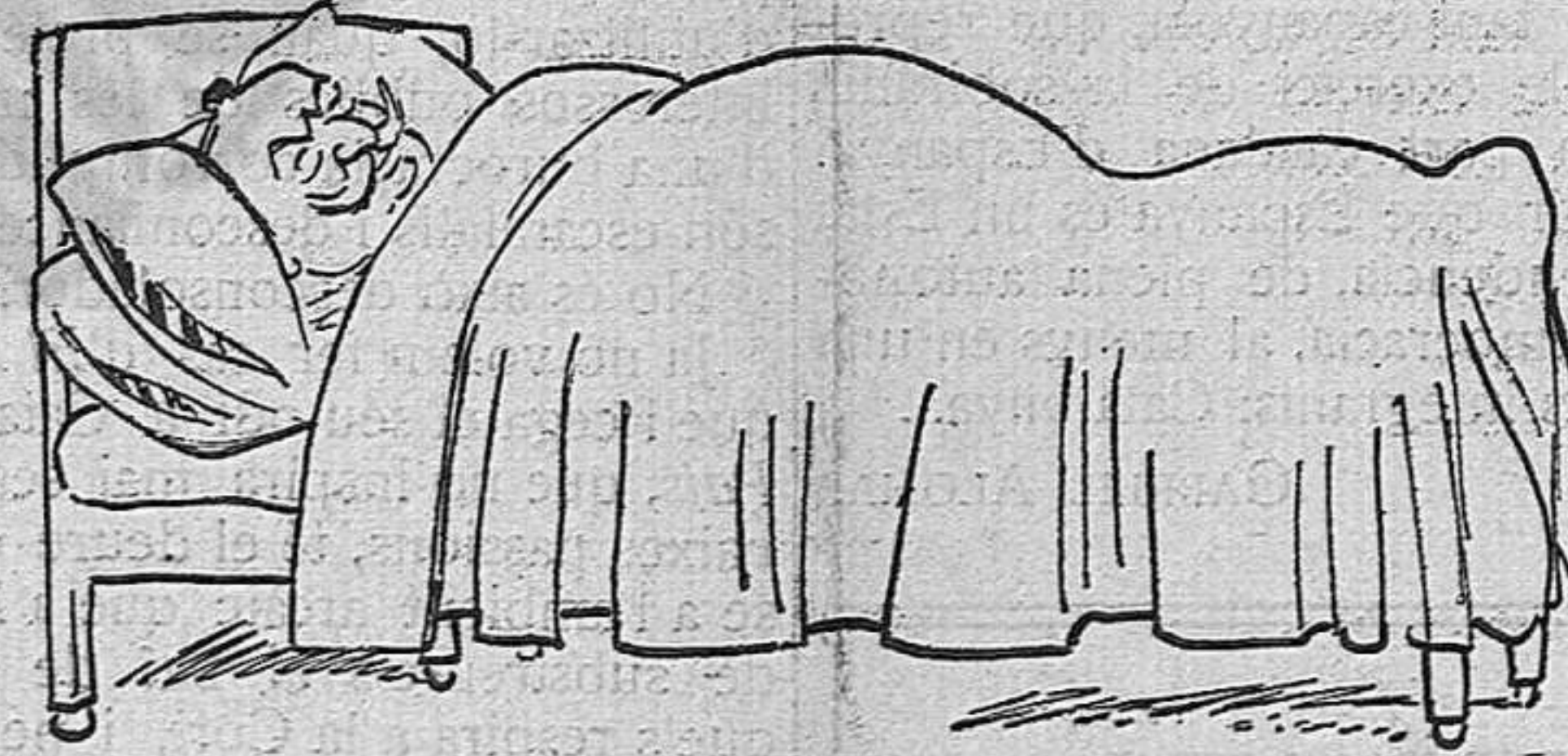
El de Marina, geure

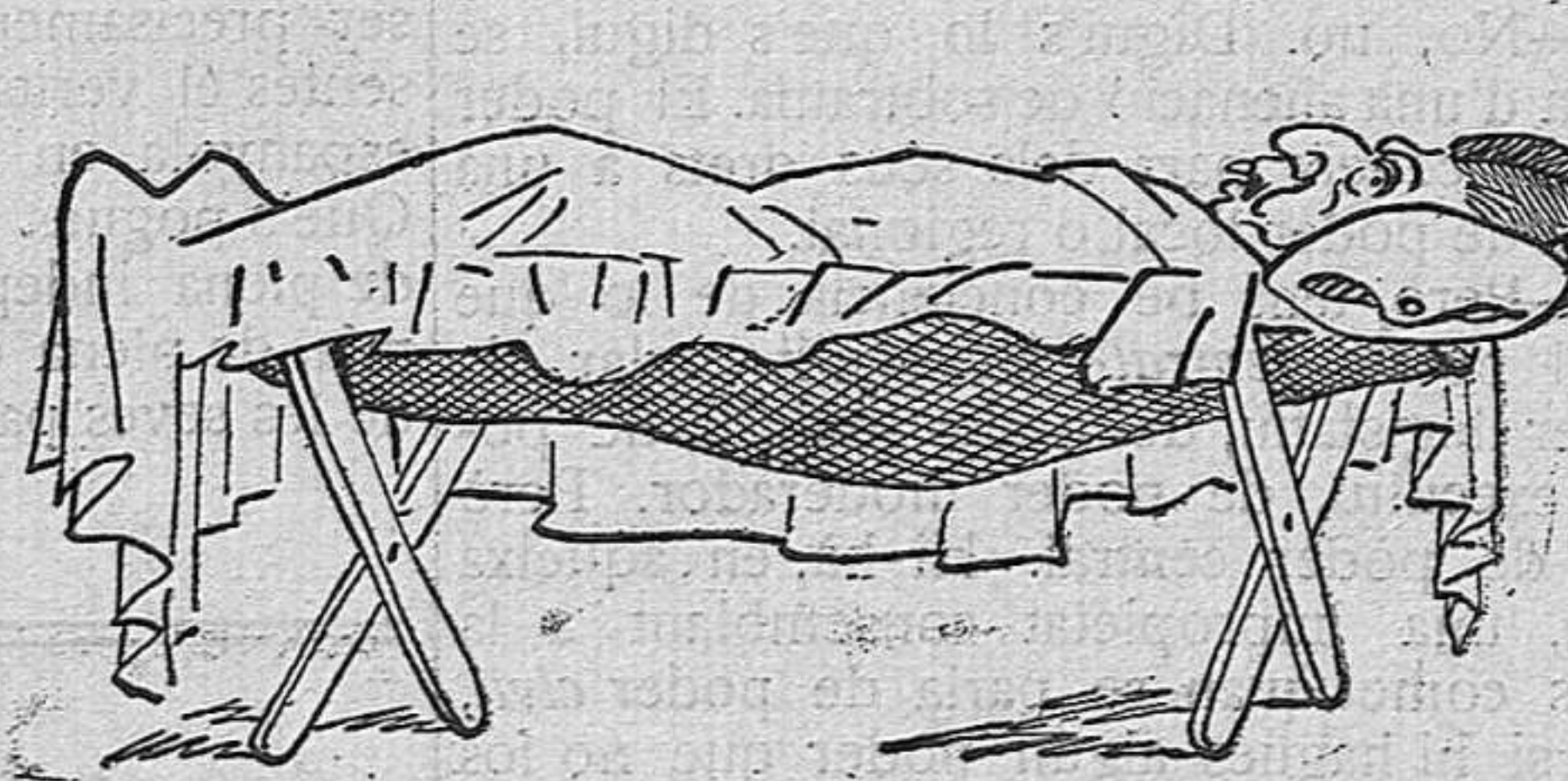
El de Foment, geure

El d'Estat, geure

El d'Hisenda, geure

El de Gracia i Justícia, geure.

La Mancomunitat castellana

UAN aquí demanavem la Mancomunitat, certs personatges d'allà—ja podeu suposar allà on cau—aixecaren la vèu, escandalitzats, lo mateix que si haguessim demanat l'independència. Quan en Dato, ell sab si convençut o adu-

lador, va concedir-la, tingué que escoltar-se moltes coses desagradables, totes fundades en la mateixa idea; en l'idea de que amb el reial decret donava ales al separatisme català.

Pareixia com si la Mancomunitat fos la clau que obre la porta als enemics d'Espanya.

Els clodoaldos de totes categories, àvids de trobar motiu de parlar a lo Quixot, feren saborosissims comentaris.

Darrera d'ells, més comeditos i també més pràctics, els que havien caciquejat i pensaven seguir caciquejant, com que no podien alegar cap més motiu per a anar contra les

aspiracions de Catalunya, també veien en la Mancomunitat uns possibles perills i unes certes preferencies que despertarien en les altres regions recels i gelosies.

Ara ens acaba d'arribar la nova de que en la propia Castella, breçol de l'hidalguia i del més ranci patriotisme, les diputacions se preparen a mancomunar-se.

Res podia alegrar-nos més a nosaltres que aquesta decisió de les diputacions castellanques.

Als castellans suposem que no'ls farà moure el bescantat *egoísmo catalán*, que sempre ens tirèn en cara; tampoc deurà ésser per a anar preparant poc a poc la seva independència.

Per lo mateix caldrà confessar que lo que nosaltres demanavem podrà servir pels altres, per a Espanya entera, i que al demanar-ho teniem raó, i que'l tenir raó significa que quant demanem sabem perquè i no ho fem amb mires exclusivistes.

També és innegable que alguna ventatja positiva deuen haver vist els castellans, al demanar per a ells la Mancomunitat.

Tal volta és perquè—com diu molt sàviament en Baldomer Argente—han comprès, a la fi, que sense centralisme el cacic és mort. I a Castella deuen estar-ne més tips que en cap part del món, de la dominació del cacic.

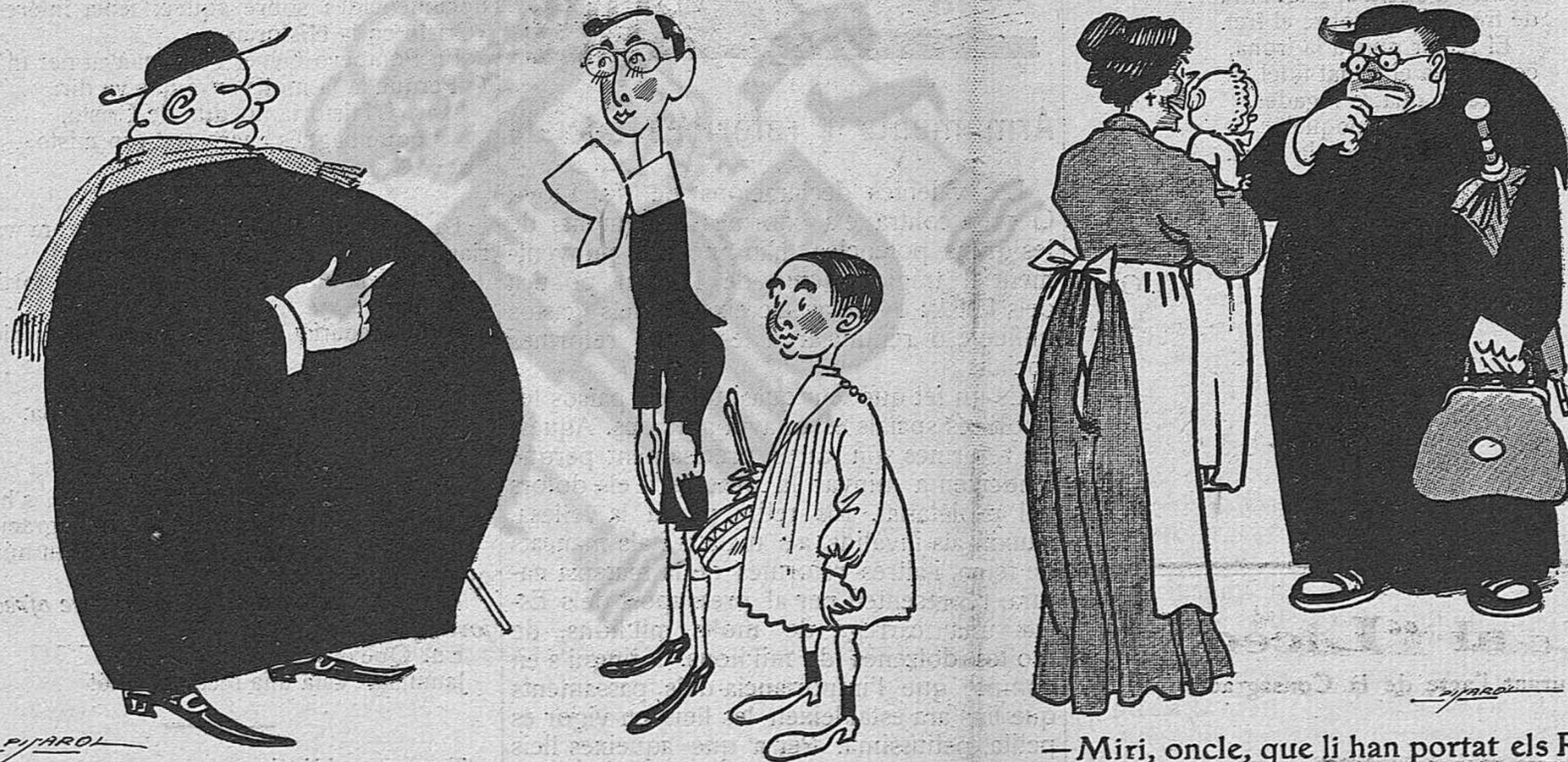
Els reis d'ara

L'àngel.--Aneu, aneu a adorar al bon Jesús.

Els Reis.--Vaja, home, fuig d'aquí!.. No veus que estàs fent un paper ridícol?

Cosetes y cosaces

—Veieu, nois?... Jo no necessito que'm caigui la grossa perquè fa temps que la tinc.

—Miri, oncle, que li han portat els Reis.
—Ah, sí?... Ja t'explicaré jo un sistema per a que l'any que vé no me'n portin cap.

Disoltes les Corts, els homes de casinet, ja comencen a parlar d'eleccions i a llençar noms de candidats.

No podrien esperar un parell de mesets a fer la propaganda?

Ara és inútil: fa molt fret i els costarà molt de trencar el glaç.

Al carlista Vázquez de Mella, no fa gaires dies, van col·locar-li la corda de frare franciscà. Quina enveja tindrà el senyor Trias! An ell encara no li han col·locada.

Diàleg instructiu:

—Com és, mare, que'ls Reis no m'han portat res?

—Perquè vivim en un quint pis, i els Reis no poden pujar tant amunt.

—I doncs, com és que a la nena dels senyors d'aquí al davant li han portat coses?

—Perquè a la casa del davant hi ha ascensor.

CORRESPONDENCIA

Cavallers: Joan Almagro: S'agraeix el bon intent. Mirarem de fer-ne un solt.—V. Uetamaoj: Els versos són molt dolents.—A. Ll. (Madrid): Grans mercès per l'envio del document, però la manca d'espai ens priva de reproduir-lo.—E. P.: Procurarem complaure'l.—Joan Aubert i Manent: Aquella engruna és massa atrevida; la mudança entra en cartera.—Busquets P.: Depèn de l'espai que a darrera hora ho permeti o ho

destorbi.—J. V. M.: Ni en el pròxim, ni en els successius.—Campaner en la tempesta: Més concisió i més claretat Ah!, i menys paraules gràfiques... i una firmeta solvent, sobre tot!...—J. A.: No li asseguro, però pot comptar que hi farem tots els impossibles, que deia aquell.

A LES ENDEVINALLES DEL NÚMERO 2330

A la xarada primera, *Capa*; a la segona, *Clarinet*; a l'anagrama primer, *Pit-tip*; al segon, *Antiga-gitana*; a la mudança, *Sola-Sala-Sila*; a la sinonímia, *Rosa*; a la targeta, *La reina del cor*; a la conversa, *Sastre*; al jeroglífic primer, *Espaiós*, i al segon, *Fàbrica*.

XARADES

I

Que és mot de dubte la *prima*,
diu la Quima.

Que és afirmació *segona*,
diu la Tona,

i que és negació la *tres*,
diu l'Agnès.

Jo, per no escoltar-les més,
sabent lo que són les dones,
vaig a passar les estones
a un *prima-segona-tres*.

II

Nena, m'has tirat tal fletxa,
clavada dins mon *primera*,
com una *es-dugués-tercera*
en una *tot*, o bé al fetge.

E. Sala (a) Noi maco

III

Primera-segona-tercera-quarta un *hu-dos-tres-quart*, quan se *primer-segón-tercera* el galliner.

Joan Rocabert

TARGETA

Rosa Mir

Llinàs

Amb aquestes lletres, degudament combinades, formar el títol d'un drama castellà.

Joan Antich Puqui

ANAGRAMES

I

Una senyora molt *tot*,
que resideix a Teia,
dedicar-se ha decidit
a la *total* cavallar.

II

Avui he tingut un *tot*, *Total*,
tant trist, que'ls cabells m'ha fet alçar.

R. Campins Serra

MUDANÇA

—Quan *tot* que'm *tot*, Pascual?

—Tres pessetes i un ral.

Joan Rocabert

JEROGLÍFICS

I

carretera

7

II

9

Joan Rocabert

L'ALMANAC

DE

La Campana de Gracia

per a 1914

Preu: 2 ralets

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y